

Hồi 246

Liên hoàn độc kế

Lưu Dụ thân mình ướt đầm từ dưới nước trôi lên nằm phục trên đám loạn thạch bên bờ, bình minh sắp tới, trời đất vẫn còn tối tăm, Hoài Thủy phía sau thỉnh thoảng lại đẩy một ngọn sóng liếm vào hai chân gã.

Ở dưới nước còn có cảm giác ấm áp, lên khỏi mặt sông gặp cơn gió lạnh thổi tới, lập tức buốt đến tận xương tủy, bất giác nhớ lại chân khí kỳ dị nóng bỏng của Yến Phi tiến nhập vào kinh mạch gã, sau đó tựa như thoát ra từ mỗi thớ thịt đốt nóng y phục ẩm ướt, còn hiệu quả hơn phơi mình dưới nắng hè.

Lưu Dụ vốn thể chất hơn người, không sợ giá rét, sau khi hấp thu chân khí của Yến Phi kinh mạch giống như được tắm bổ, khả năng chịu lạnh tăng lên nhiều. Ví như trong tình huống hiện tại, nếu là trước đây gã lập tức phải trút bỏ y phục, đốt lửa sưởi ấm, nhưng lúc này lại cảm thấy chân khí từ trong mình liên miên vận chuyển, cứ mỗi vòng chu thiên lại thấy bớt lạnh hơn, dễ chịu không kể xiết.

Gã thấy toàn thân bủn rủn, có cảm giác đầu óc bải hoải không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì, chỉ muốn mọi thứ cứ như thế kéo dài vô tận.

Đáy sông đích thực là một thế giới đẹp đẽ kỳ lạ.

Để tránh địch nhân phát hiện, gã đã lặn xuống lòng sông bỏ đi. Xuống đến đáy sông, gã hoàn toàn quên sạch mọi chuyện ở bên trên mặt nước, kể cả tâm sự khiến gã tan ruột nát gan. Toàn bộ tinh thần tập trung chú ý động tĩnh dưới nước. Khi ở ngoài mặt nước, tuyệt không nghĩ rằng thế giới dưới đáy sông lại biến hóa sinh động và tràn đầy sức sống như vậy, các loài thủy tộc nằm yên bất động, gã không dám kinh động chúng, men theo lòng sông lồi lõm lướt đi, chỉ nổi lên mặt nước đổi khí mấy lượt, vượt qua gần năm dặm dưới lòng sông tới đây mới trèo lên bờ.

Mệt mỏi rã rời dần hồi phục, nhưng tâm tình phiền não cũng quay trở lại.

Nỗi nhớ Vương Đạm Chân sao mà khắc khoải, đến mức tựa hồ đầu óc không chịu đựng nổi.

Chỉ cần không nhớ đến nàng, nàng như không tồn tại.

Nói cho cùng cái gì sinh ly tử biệt, bi hoan ly hiệp cũng đều là các loại cảm thụ của con tim. Tại thời điểm này gã minh bạch vì sao nhà Phật nói đời người là đau khổ, vì người ta còn một hơi thở thì cái tâm còn chưa chịu nghỉ ngơi.

Vương Đạm Chân như một đóa hoa rơi, bị cơn cuồng phong của thời đại cuốn qua, tấm thân mất tự chủ theo gió bay đi.

Có đúng là số mệnh không thể thay đổi được không?

Ài!

Vì sao ta vẫn không thể quên nàng? Mọi chuyện đã thành quá khứ, nhưng mà đối với ta, nàng vẫn là tương lai của Lưu Dụ.

Trong bóng tối Lưu Dụ từ từ bò dậy, phát giác y phục đã khô.

Đây là chuyện gì? Chẳng lẽ công lực lại có đột phá lớn?

Lưu Dụ đưa tay ra sau nắm lấy Hậu bối đao, tâm thần lại đặc biệt bình tĩnh. Gã hiểu rằng ông trời vẫn đang chiếu cố gã, khi gã về đến Tân Nương hà, hồng đồ đại nghiệp gã si tâm vọng tưởng sẽ bắt đầu khởi động.

Không kẻ nào ngăn được gã.

Gã đã mất tất cả, nhưng sẽ từng bước một đoạt lại tất cả, cho đến khi giành được thắng lợi sau cùng và triệt để nhất.

oOo

Yến Phi ngang nhiên đứng trên đỉnh núi nhìn xuống Đường Ấp thành cách đó hơn bảy dặm, đây là một tòa thành lớn ở phía bắc Kiến Khang, chàng cũng cảm ứng rõ ràng Tôn Ân đang ở cách chàng không đầy ba chục dặm.

Nguyên là hai người xa lạ, nhân duyên dẫn dắt và tình thế biến hóa lại trở thành đối thủ định mệnh, chỉ cần khách quan và tỉnh táo suy nghĩ ắt sẽ thấy có cảm giác rất cổ quái. Giữa chàng và Tôn Ân chỉ một người có thể sống sót trở về, phải chăng đó là tạo hóa trêu ngươi?

Tôn Ân tuy là tử địch, nhưng dù suýt nữa bị lão lấy mạng, chàng vẫn không hề có ác cảm với lão. Đối phương thực sự là một nhân vật quá siêu phàm.

Thiên Thiên a! Nàng có biết Yến Phi sẽ vì nàng mà tận lực chiến đấu? Con đường của chúng ta sao mà gian nan, một bước cũng khó đi. Tôn Ân từ ngàn dặm khiêu chiến,

tựa như phán quyết giành cho ta một cục hình, việc khảo nghiệm xảy ra đúng vào thời điểm không mong đợi nhất. Bất quá chỉ cần nghĩ đến Thiên Thiên là ta lại thấy tràn đầy sức mạnh và dũng khí, quên mình chiến đấu vì nàng.

Đây là lần cuối cùng ta cảm thấy sợ hãi.

“Chúng ta phải chinh phục Biên Hoang Tập chứ không để Biên Hoang Tập chinh phục chúng ta”.

Lời nói của Kỷ Thiên Thiên lại vang bên tai.

Đúng! Chúng ta sẽ không khuất phục số mệnh. Dù cho có gì bất hạnh xảy ra, nhưng chúng ta đã được hưởng thụ tư vị kỳ diệu của ái tình chân chính, điều đó không phải ai ai cũng có cơ hội nếm trải, mà là trời cao hết sức rộng rãi ban tặng cho con người.

Yến Phi bình tĩnh lại, bao nhiêu lo sợ và tâm lý được mất không cánh mà bay, chỉ còn lại ái tình nóng bỏng tràn ngập con tim và ý chí mạnh mẽ không chút sợ hãi, lướt về phía Đường Ấp thành.

Tôn Ân sẽ phản ứng thế nào?

Chàng không để ý.

o0o

Tư mã Đạo Tử ngồi trong góc phía bắc đại đường, lạnh lùng nhìn Vương Quốc Bảo nét mặt bơ phờ nhưng hưng phấn sai thủ hạ mang thi thể Hà Khiêm tới đặt nằm trên mặt đất.

“Trừ Quốc Bảo, những người khác ra ngoài!”.

Không lâu sau, mọi người rút lui hết, chỉ còn mình Vương Quốc Bảo vẻ đầy háo hức đứng bên xác Hà Khiêm.

Tư mã Đạo Tử đặt tay lên thanh bội kiếm có tên Vong Ngôn danh chấn Kiến Khang đang nằm trước mặt nói: “Quốc Bảo cực khổ quá!”.

Vương Quốc Bảo hơi ngạc nhiên, ánh mắt nhìn bàn tay đặt trên kiếm của Tư mã Đạo Tử, nói: “Nhờ hồng phúc vương gia, bọn tôi giả bộ tới nghênh tiếp, sau khi lên thuyền đột ngột xuất thủ khiến hấn không kịp trở tay, bất quá trận đánh cũng không dễ dàng, ba ngàn quân tôi mang theo chỉ còn hơn ngàn trở về, tuy nhiên cũng vẫn xứng đáng. Khi đó tình hình hết sức hỗn loạn, hy vọng đối phương không ai thoát chết”.

Tư mã Đạo Tử nhìn thân mình hần máu thấm chiến bào, nhiều chỗ bị thương, gập đầu: “Trận này chắc chắn là hết sức ác liệt, Vương đại nhân làm tốt lắm, không làm ta thất vọng”.

Chậm rãi nâng Vong Ngôn kiếm ngang ngực, một tay nắm vỏ kiếm, tay kia đặt lên chuôi kiếm.

Vương Quốc Bảo cuối cùng cũng phát giác Tư mã Đạo Tử vẻ mặt khác lạ, mắt nhìn Vong Ngôn kiếm, sau đó nhìn vào ánh mắt sắc bén của Tư mã Đạo Tử, không hiểu nói: “Vương gia?”.

Tư mã Đạo Tử từ từ nói: “Người giết được Hà Khiêm, chặt đổ một cột trụ của Bắc Phủ binh, đồng thời loại bỏ được chướng ngại lớn nhất giữa Lưu Lao Chi và ta, đúng ra là có công, nhưng người lại phạm phải một sai lầm quá lớn, công lao như thế biết tính toán sao đây?”.

Vương Quốc Bảo giật mình biến sắc: “Vương gia!”.

Tư mã Đạo Tử nhìn hần như nhìn một con chó, trầm giọng khinh bỉ nói: “Không phải người nói Trúc Pháp Khánh là chân Hoạt Phật, là Di Lặc giáng thế sao? Hắc! Lão cuối cùng lại bị người ta giết chết! Người nói có thể giữ vững Biên Hoang Tập, bây giờ thành ra cái gì? Không những người làm cho tình hình rối loạn, mà còn làm tổn hại lớn đến thanh danh ta, hiện tại người và cái đám láo nháo Di Lặc giáo của người lại đã trở thành cái cớ để người ta dựa vào đó thảo phạt ta, nếu để người tiếp tục lưu lại trên đời này chỉ tổ phá hoại thiên hạ của Tư mã hoàng triều, Tư mã Đạo Tử này có phải ngu xuẩn như thế không?”.

Vương Quốc Bảo rút cuộc cũng hiểu ra chuyện gì, rút kiếm nhảy lùi lại. Thầm nghĩ chỉ cần chạy trốn được về hẻm Ô Y, dù là Tư mã Đạo Tử ngang ngược tới đâu cũng không dám tiến vào trong phủ bắt người, càng không dám giết người trước mặt Vương Thẩn Chi cha hân.

Choang!

Vong Ngôn ra khỏi vỏ.

Tư mã Đạo Tử như một con báo từ chỗ ngồi bay vọt lên, đúng vào lúc Vương Quốc Bảo còn cách cửa chừng mười bước nhảy bổ vào Vương Quốc Bảo, Vong Ngôn hóa thành ngàn vạn kiếm ảnh bao kín đất trời chụp vào Vương Quốc Bảo, tốc độ mau lẹ đến mức người thường không kịp nhìn thấy, rất xứng với lời khen “tinh như xử nữ, động như thoát thổ”.

Vương Quốc Bảo tuy sau khi kịch chiến chân nguyên tổn hao vẫn chưa hồi phục, nhưng trong hoàn cảnh như vậy trừ việc cố chết tự vệ còn biết làm gì?

Bội kiếm rời khỏi vỏ nghênh đón Vong Ngôn.

Âm thanh kiếm đụng vào nhau vang lên không ngớt.

Hai bóng người mau chóng rời xa, Tư mã Đạo Tử hạ xuống đất, Vương Quốc Bảo loạng choạng lùi vào giữa phòng.

Vương Quốc Bảo gắng gượng đứng lại, hai mắt loé lên thù hận nhìn chằm chằm vào Tư mã Đạo Tử thần khí vẫn ung dung.

Tư mã Đạo Tử từ từ xoay mình, tay trái cầm bao tay phải kiếm, mũi kiếm trở vào Vương Quốc Bảo đẩy ra từng trận kiếm khí trói chặt Vương Quốc Bảo, khiến hắn không cách gì chạy trốn.

Tư mã Đạo Tử chợt lắc đầu bật cười nói: “Không phải ngươi vẫn coi thường kiếm pháp của ta sao? Còn nghĩ là kiếm pháp người kinh người thế nào, thì ra cũng chỉ đến vậy”.

Vết thương nơi mạng sườn Vương Quốc Bảo bắt đầu trào máu, cất giọng thảm hại: “Muốn gán thêm tội nói gì chẳng được? Vương Quốc Bảo ta đã bao giờ coi thường Vong Ngôn kiếm của vương gia? Uống cho ta luôn trung thành, mọi chuyện đều...”.

Tư mã Đạo Tử ngắt lời: “Câm miệng! Không phải ngươi từng nói kiếm pháp Tạ Huyền, đao pháp Hoàn Huyền đều không bằng kiếm pháp của người sao? Hai người đó chiếm nhất nhì trong bảng Cửu phẩm cao thủ, ta chỉ ở thứ ba, ngươi coi thường bọn họ khác gì coi thường bốn vương?”.

Vương Quốc Bảo gào lên một tiếng điên cuồng, kiếm hóa thành một cây cầu vồng lớn nhắm thẳng vào ngực Tư mã Đạo Tử. Hắn bắt đắc dĩ phải phản công, nếu cứ tiếp tục như thế thì rõ ràng chỉ mất máu cũng đủ chết rồi.

Tư mã Đạo Tử cười lớn, triển khai kiếm thế, lần này y dùng thế thủ vững như Thái Sơn, bộ pháp linh động huyền ảo qua lại như không trong công thế như cuồng phong bạo vũ của Vương Quốc Bảo, rõ ràng muốn tiêu hao chút chân nguyên còn sót của hắn, khiến Vương Quốc Bảo mất máu nghiêm trọng hơn, chiến lược rất cao minh.

Vương Quốc Bảo dù gì cũng là nhân vật trong bảng Cửu phẩm cao thủ, tuy sức cùng lực tận, nhưng chiêu thức đều quyết cùng đối phương đổi mạng, một hồi lâu vẫn đứng mảnh khó đương.

Trong khoảnh khắc Vương Quốc Bảo đã liều mạng sử ra hơn trăm chiêu, nhưng kiếm kiếm đều bị Vong Ngôn phong tỏa, rốt cuộc đến lúc hậu kinh không đủ, kiếm xuất chậm lại một chút.

Vong Ngôn kiếm thừa lúc sơ hở, kiếm quang bạo khởi, Vương Quốc Bảo rú lên một tiếng thê thảm lúc lâm tử, buông kiếm ngã gửa ra.

Tư mã Đạo Tử đến bên nhìn vào đôi mắt Vương Quốc Bảo vẫn mở trừng trừng chứa đầy oán độc, chậm rãi dùng y phục hắn lau vết máu trên thân kiếm, đoạn từ từ tra kiếm vào vỏ.

Vương Quốc Bảo nằm đúng bên thi thể Hà Khiêm, cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Tiếng bước chân vang lên.

Tư mã Đạo Tử ngẩng đầu nhìn, Tư mã Nguyên Hiến vừa từ cửa bên phía sau chạy tới, mắt mở to không tin vào cảnh tượng trước mắt.

Tư mã Đạo Tử như không có chuyện gì xảy ra, chậm rãi nói: “Con ta minh bạch chưa?”.

Tư mã Nguyên Hiến đôi môi vẫn run rẩy, một lúc sau mới hít một hơi thở, gật đầu nói: “Hài nhi minh bạch rồi!”.

Tư mã Đạo Tử ung dung nói: “Khi trời sáng hoàng thượng sẽ ra thánh chỉ công cáo thiên hạ, kể đầu tội câu dẫn Di Lạc giáo đã chịu tội, để làm an lòng quyền thần đại tướng, cũng để bọn Vương Cung xuất sư vô danh, trận cuộc đại loạn”.

Tư mã Nguyên Hiến vẫn chưa hết kinh hãi, mặt mũi vẫn tái nhợt nói: “Chúng ta biết ăn nói với Trung thư giám Vương đại nhân thế nào về việc này?”.

Cha Vương Quốc Bảo là Trung thư giám Vương Thản Chi, là nguyên lão đại thần có thế lực nhất hiện giờ, kể tục Tạ An thành người đức cao vọng trọng nhất trong cao môn Kiến Khang, nếu ông ta truy cứu chuyện này sẽ hết sức phiền phức.

Tư mã Đạo Tử khẽ cười nói: “Vương công quá già rồi! Tốt hơn cả là rút lui để lớp người hậu bối có cơ hội lịch luyện”.

Tư mã Nguyên Hiến thở hổn hển: “Cha!”.

Tư mã Đạo Tử lại mỉm cười: “Vương Quốc Bảo mưu đồ chiếm ghế Bắc Phủ binh thống lĩnh, dám tập kích sát hại Hà Khiêm, lại to gan mang thi thể Hà Khiêm tới thị uy với ta, bị ta hạ lệnh bắt giam, lại dám phản kháng phạm thượng, tội đáng vạn chết, Vương Thản Chi dạy con không được còn gì để nói? Ta niệm tình lão già cả hồ đồ,

không có công cũng tổn sức, vì vậy mà không tịch thu gia sản giết cả họ, lão phải cảm kích ta mới đúng. Hừ! Lão còn mặt mũi ở lại Kiến Khang sao?”.

Tư mã Nguyên Hiến ngớ ngẩn nhìn cha hấn, không nói ra lời.

Tư mã Thượng Chi từ cửa chính tiến vào, cung kính đứng sau lưng Tư mã Đạo Tử nói: “Toàn bộ thủ hạ của Vương Quốc Bảo đã bắt lại, chờ vương gia phát lạc”.

Tư mã Đạo Tử không buồn quay đầu lại nói: “Người trời ba bốn tên đồng mưu đắc lực nhất của Vương Quốc Bảo đưa tới hẻm Ô Y hạm, cho Vương Thẩn Chi đích thân hỏi chúng, để Vương Thẩn Chi biết rõ con trai ông ta đã làm gì”.

Tư mã Thượng Chi lĩnh mệnh đi ra.

Tư mã Đạo Tử ung dung dạo gót quanh hai thi thể, vẻ mặt trầm tư.

Tư mã Nguyên Hiến cúi đầu đứng một bên, không dám thở mạnh sợ quấy nhiễu mạch suy nghĩ của Tư mã Đạo Tử, đầu óc vẫn còn bàng hoàng.

Đây là kế mà cha hấn kêu bằng một viên đá ba con chim.

Để Vương Quốc Bảo giết Hà Khiêm, trừ đi một viên đại tướng có ảnh hưởng của Bắc Phủ binh, làm giảm sức mạnh Bắc Phủ binh. Sau đó bắt Vương Quốc Bảo chịu trách nhiệm về cái chết của Hà Khiêm, mượn cơ giết chết Vương Quốc Bảo, khiến cho bọn Vương Cung mất đối tượng mang quân hối tội.

Con chim cuối cùng là Lưu Lao Chi.

Cũng là mưu sâu nhất trong kế này.

Thanh âm Tư mã Đạo Tử truyền vào tai hấn: “Vương Quốc Bảo sở hữu một gia tài rất lớn, mấy năm gần đây kinh doanh phát đạt, kiếm được rất nhiều tiền, sau khi tịch thu gia sản hấn chúng ta sẽ dùng tiền tài bất nghĩa đó thành lập một đạo quân mới để thay cho Bắc Phủ binh, như vậy tương lai của Tư mã hoàng triều mới bền vững”.

Tư mã Nguyên Hiến vội đáp: “Hài nhi nguyện đảm trách việc này”.

Thầm nghĩ Tạ Huyền đã thành lập được một đội quân hùng mạnh, đương nhiên Tư mã Nguyên Hiến này cũng có thể làm được.

Tư mã Đạo Tử trầm giọng nói: “Tạ Huyền mưu sâu chí lớn khi thành lập Bắc Phủ binh đã sớm nghĩ đến tình cảnh hiện nay. Vì vậy mà ra sức bồi dưỡng hàn sĩ thành tướng lĩnh, trong quân chỉ luận quân công chứ không luận xuất thân, hiện tại đã thành tập quán khó bỏ. Chúng ta đương nhiên phải lợi dụng Bắc Phủ binh vốn căm ghét Hoàn Huyền để đối phó y, nhưng tuyệt không thể vì thế mà để Bắc Phủ binh lớn mạnh hơn, sau này trở thành đại họa tâm phúc”.

Tư mã Nguyên Hiến gật đầu: “Hài nhi hiểu rồi!”.

Tư mã Đạo Tử lại nói: “Vì vậy chúng ta chỉ lợi dụng Lưu Lao Chi, hứa hẹn quyền vị phú quý, cung cấp lương thảo tài vật, hấn càng y lại ta, ta càng có lợi. Chỉ cần hấn lộ ra thống hận, kẻ lòng dạ hẹp hòi như Hoàn Huyền sẽ vĩnh viễn không để hấn có cơ hội hợp tác, lúc ấy đương nhiên hấn phải nghe ta sắp đặt, trở thành một tên tay sai đắc lực. Quan hệ chúng ta với Lưu Lao Chi sẽ chỉ phát triển như thế, Hiến nhi minh bạch chưa?”.

Tư mã Nguyên Hiến thấy cha đem quan hệ của mình với hai người Lưu, Hoàn thuật lại một lượt, cảm thấy tự tin hơn nhiều, lại gật đầu: “Hài nhi minh bạch!”.

Tư mã Đạo Tử dừng bước, mắt loé thần quang nhìn vào mặt Tư mã Nguyên Hiến hỏi: “Vậy con biết phải nói năng thế nào với Lưu Lao Chi rồi chứ?”.

Tư mã Nguyên Hiến toàn thân nóng bừng lên, biết rằng cuối cùng cha hấn đã chấp nhận đề nghị để hấn đích thân đi du thuyết Lưu Lao Chi, điều này đương nhiên là nhiệm vụ tối trọng yếu vào lúc này. Vội đáp: “Hài nhi rõ rồi!”.

Tư mã Đạo Tử đắc ý nói: “Đến tận giờ phút này ta mới cảm giác khống chế được mọi chuyện. Từ lúc hoàng huynh bị yêu nữ Mạn Điều hại chết, cha tựa như bị hãm thân vào một cơn ác mộng không sao tỉnh lại, đến giờ mới thoát ra được”.

Tư mã Nguyên Hiến thấp giọng nói: “Như thế nào mới khiến Lưu Lao Chi không thể quay đầu được?”.

Tư mã Đạo Tử điềm đạm nói: “Lưu Lao Chi muốn trở thành đại thống lĩnh Bắc Phủ binh, tất phải có hành động để biểu thị trung thành, hãy bảo hấn giết một người”.

Tư mã Nguyên Hiến thì thầm: “Giết ai?”.

Tư mã Đạo Tử khẽ cười: “Cận thủy lâu dài tiên đắc nguyệt, con nghĩ hấn nên giết ai?”.

Tư mã Nguyên Hiến giật bắn mình, thất thanh nói: “Vương Cung!”.

Tư mã Đạo Tử ngưng thần ngắm nhìn con trai bảo bối, gật đầu nói: “Hiến nhi cuối cùng cũng trưởng thành rồi. Trước lúc mặt trời lặn con mang thi thể Hà Khiêm và mang theo thư bổ nhiệm của Hoàng thượng ngồi thuyền tới Quảng Lăng. Khi đó tin Vương Quốc Bảo chịu tội chắc đã truyền khắp miền Nam. Hoàng đế mới lên ngôi đương nhiên có khí thế mới. Cha ở đây chờ tin tốt lành của con”.

Tư mã Nguyên Hiến dạ lớn, quay lại hậu viện thu thập hành trang.

Trời sáng rõ.

- o O o -